

Elämän pirta, katkeruuden köynnös, rakkauden kaihoisa nauha, sotkeutuneena toisiinsa ikuisuuden mittaiseksi. Sinun lähdettyäsi, ei minussa ollut tilaa muulle, ei avointa paikkaa, jonka joku olisi voinut täyttää. Aamuisen kahvikupin ja myöhäisen iltapalan väliin, vain merkityksetöntä aikaa. Aikaa elämän ja kuoleman välillä. Päivät täyttyen ikävästä, joka riuduttaa ja piiskaa kehoa. Kaipuun värit niin mustavalkoisiksi muuttuneet, harmaiden sävyt yhä tummemmaksi kuluneet. Ikävä joka painaa päänsä tyynylleni. Maaten vierelläni ja hengittäen samaa raskasta rytmiä. Kosketuksesi muisto uurteina ihollani, hyväilysi näkymättöminä jälkinä kehollani. Sinun sydämesi lyönnit yhä käsissäni. Turtana tuskasta, vuodet nauhana silmieni edessä. Eikä minuun jäänyt tilaa muulle. Jälkipolvien kasvu, onni kuin ontto kaivo, jossa kaikuu menneisyyden ilot. Suruni kuin harso, joka erottaa minut siitä riemusta, jonka kokemiseen tarvitsen sinua. Päivät aamusta iltaan. Muistosi syvällä minussa, kuin hengähdystauko tyhjyyden keskellä. Kaipuu kuin kuoleman käärinliina, joka tarttuu ihooni. Unen levoton kehto keinuttaen varjokuvia silmieni eteen. Kuvia joissa tunnen läsnäolosi läheisyyden ja aistin sinut minussa. Heräämisen ankara kipu. Aamukahvin ja iltapalan välinen aika. -Tinttura